

ת"פ 2954/09/11 - מדינת ישראל נגד אבנר מימון

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2954-09-11 מדינת ישראל נ' מימון(עציר)

בפני כב' השופטת חנה מרים לומפ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אבנר מימון

הנאשם

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בכך שביום 6.6.11 בסמוך לשעה 7:20, ליד מחסום אל זעים (להלן: "**המחסום**"), נהג הנאשם ברכב הסעות (להלן: "**הרכב**") ומר דן קוציארו (להלן: "**המתלונן**") נהג ברכב מסוג פיאט (להלן: "**הפיאט**"). על פי הנטען, הנאשם חסם את הפיאט באמצעות הרכב, יצא מהרכב ניגש לחלון הפיאט שהיה פתוח וסטר למתלונן בפניו כמה סטירות.

2. בתשובתו לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו והכחיש כי תקף את המתלונן. לדברי הנאשם, המתלונן "חתך" אותו בכביש, ובהמשך עת הגיעו למחסום, הוא ירד מהרכב וניגש אל הפיאט. המתלונן שישב בפיאט סגר את החלון וסרב לשוחח עמו.

3. מטעם התביעה העידו המתלונן ומפקד המחסום וכן הוגשה הודעת הנאשם במשטרה **ת/1**. מטעם ההגנה העיד הנאשם.

4. **עדות המתלונן** - המתלונן סיפר בבית המשפט כי ביום האירוע יצא מביתו ופגש בנאשם אשר קילל אותו ואמר לו "אני אדפוק אותך". לדבריו בדרכו ממעלה אדומים לירושלים הנאשם נהג צמוד אליו. במהלך הנסיעה פתח הנאשם את חלון הרכב וקילל אותו בשנית. עוד הוסיף המתלונן כי בהגיעו סמוך למחסום, חסם הנאשם את רכבו ויצא לכיוונו והחל מכה בו באגרופיו. לדברי המתלונן הנאשם היכה אותו, כאשר פתח את החלון לקרוא לחיילים במחסום שיבואו להצילו. המתלונן סיפר כי כאשר הגיעו השוטרים הם עצרו את הנאשם. עוד סיפר המתלונן כי בינו לבין הנאשם סכסוך שכנים ממושך על רקע בניה לא חוקית שהנאשם ביצע בביתו. לדבריו, מאז הוא סובל מהטרדות ומאיומים מהנאשם והוא פוחד ממנו, שכן אין מדובר בפעם הראשונה בה הנאשם מכה אותו.

5. **עדות רס"ר גולן כהן** - בזמן האירוע היה השוטר מפקד המחסום (להלן: "**השוטר**"). השוטר סיפר כי בבוקר האירוע היו עומסי תנועה במחסום. השוטר ראה את הנאשם יורד מהרכב ומתעמת עם המתלונן אשר ישב ברכבו. השוטר ניגש אל הנאשם והמתלונן כדי לברר עמם את פשר העניין ולהציע את עזרתו, אז הנאשם ציין בפניו כי המתלונן "חתך אותו בכביש". השוטר מסר כי עיכב את הנאשם ואת המתלונן במחסום לצורך הגשת תלונה בתחנת המשטרה. השוטר ציין במהלך עדותו כי הוא אינו זוכר את האירוע וכי אין מדובר באירוע חריג, שכן הוא נתקל לא אחת באנשים אשר רבים ומתווכחים במחסום. השוטר הוסיף כי הנאשם יצא מהרכב התעמת עם המתלונן: "**נתן לו כאפות, רב איתו, לא זוכר בדיוק. זה רשום בדו"חות**" (ר' עמ' 21 ש' 6). לאחר שב"כ המאשימה נתנה לשוטר לעיין בדו"ח הפעולה, שם כתב כי הבחין בנאשם נותן למתלונן "כמה סטירות", ציין השוטר כי היה במרחק של 40-50 מטר מהאירוע והבחין בסטירות, שאם לא כן לא היה ניגש אל הרכב. השוטר הוסיף כי המתלונן ישב ברכב ולא הגיב למעשיו של הנאשם וכי האירוע כולו נמשך מספר שניות.

6. **עדות הנאשם** - הנאשם סיפר כי בבוקר האירוע יצא מביתו לעבודתו. לדבריו בדרך ממעלה אדומים לירושלים עקף אותו המתלונן והוא נהדף לשוליים. הנאשם ציין כי לא ידע שמדובר ברכבו של המתלונן עד אשר הגיעו למחסום, שכן לא יכול היה לזהות את הרכב, וזאת מאחר שהמתלונן נהג ברכב השייך למקום עבודתו. הנאשם סיפר כי לאחר שרכב עקף והוריד אותו מהכביש הוא היה בהיסטריה ובבהלה, ולכן ירד מרכבו ורק אז הבחין כי מדובר במתלונן. הנאשם העיד כי צעק על המתלונן והפנה כלפיו "תנועות ידיים" (ר' עמ' 24 ש' 31). הנאשם הוסיף כי המתלונן נתן לשוטר לשוחח עם בנו המשרת כשוטר ואז היחס של השוטר השתנה. עוד הוסיף הנאשם כי הגיע לתחנת המשטרה מיוזמתו על מנת להגיש תלונה נגד המתלונן על כך שעקף אותו בצורה מסוכנת בכביש.

7. בין הצדדים אין כל מחלוקת על כך שרכבו של הנאשם חסם את הפינט וכי הנאשם ירד מהרכב והחל צועק על המתלונן. המחלוקת בין הצדדים התמקדה בשאלה האם במהלך הוויכוח תקף הנאשם את המתלונן אם לאו.

8. לאחר ששמעתי את עדויות העדים והנאשם, עינתי בהודעת הנאשם ושמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים, החלטתי לתת אימון בגרסת עדי התביעה ולהרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו. מאחר ובין הנאשם למתלונן קיים סכסוך שכנים מתמשך בחנתי את העדויות בזהירות המתבקשת והגעתי למסקנה כי יש להעדיף את גרסת המתלונן.

9. עדותו של המתלונן היתה אמינה, הוא לא הסתיר את הסכסוך הקיים בינו לבין הנאשם ואף אישר כי הוא כועס על מעשיו של הנאשם (ר' עמ' 15 ש' 23-24). איני מקבלת את דברי ב"כ הנאשם כי המתלונן ניסה להסתיר את כעסו כלפי הנאשם, נהפוך הוא המתלונן סיפר כי התנגד לתוספות הבניה שבנה הנאשם בביתו וכי מאז שוררים ביניהם יחסים עכורים (ר' עמ' 13 ש' 20-22 ועמ' 14 ש' 6-9 ו- 25-26).

מעדותו של המתלונן עולה כי הנאשם חסם את הפינט ירד לעבר המתלונן והחל להכותו: "**...האוטו שלי יותר קטן אז אני עקפתי אותו, וברחתי ממנו אבל הוא חסם אותי. ואז הוא ירד מהאוטו, והוא התנפל עלי ואני התחלתי לצעוק לחיילים מהמחסום לבוא להציל אותי**" (ר' עמ' 13 ש' 25-26). המתלונן הסביר כי

פתח את חלון הרכב על מנת להזעיק את החיילים במחסום ואז הנאשם תקף אותו: **"כשאני פתחתי את החלון בשביל להגיד להם להציל אותי משמה, הוא נתן לי אגרופים בראש. ואז באו השוטרים ועצרו אותי"** (שם ש' 17-18).

כאשר נשאל המתלונן אם נגרם לו נזק כתוצאה מהאירוע הוא השיב כי פנה לקבלת טיפול רפואי. המתלונן לא זכר אם על גופו נותרו חבלות, אולם הוא ציין כי קיבל חופשת מחלה לאחר האירוע (ר' עמ' 19 ש' 22) ובהגינתו הוסיף כי הלך להיבדק מאחר וחשש כי יקרה לו משהו כתוצאה מהתקיפה, דבר אשר קרה בעבר כאשר הותקף על ידי הנאשם (ר' עמ' 14 ש' 2-4 ועמ' 19 ש' 14-15). ב"כ המאשימה אישרה כי בתיק קיימת תעודה רפואית אשר לא הוגשה מאחר והמאשימה בחרה שלא לתקן את כתב האישום וב"כ הנאשם ציין כי בתעודה אין הוכחה לכך שלמתלונן נגרם נזק כלשהו כתוצאה מהתקיפה. מאחר שהנאשם מואשם בעבירה של תקיפה סתם, אין נפקא מינה לעניינינו האם כתוצאה מהתקיפה נגרמה למתלונן חבלה אם לא, אולם העובדה כי העד מסר כי נזקק לטיפול רפואי מחזקת את גרסתו.

10. גרסתו של המתלונן נתמכה בעדותו של השוטר, שהוא עד אובייקטיבי לאירוע. השוטר לא העצים את חלקו של הנאשם באירוע וסיפר כי לא היה מדובר באירוע חריג, אולם לאחר שראה את הנאשם סוטר למתלונן החליט לגשת לטפל באירוע:

"ת. מרכב ההסעות (הכוונה לרכבו של הנאשם.מ.ל.) יצא אדם,

ניגש לרכב האחר ונתן לו שמה כמה סטירות.

ש. ראית את הסטירות?

ת. הייתי במרחק של 40-50 מ' מהאירוע.

ש. וראית בוודאות סטירות?

ת. כן. אם לא לא הייתי ניגש לשם" (ר' עמ' 21 ש' 15-20).

כאשר ב"כ הנאשם שאל את השוטר כיצד יתכן שמהמרחק ולמרות שעת הבוקר הצליח לראות את מעשיו של הנאשם השיב השוטר באופן ברור ונחרץ: **"אני לא (חסרה המילה "מבין" ח.מ.ל) מאיפה אתה מביא את השאלות. זה שאלה קטנונית. שהשמש עלתה ופגעה בחלון ואני הסתנוורתתי, לאן הגעת. אני הצלחתי לראות למרות שעת הבוקר, למרות החלון את האירוע"** (ר' עמ' 23 ש' 29-30). השוטר שירטט את המקום (נ/2). מדובר במחסום הצופה על פני הרכבים העולים מכיוון מעלה אדומים לירושלים ואני נותנת אמון מלא בדברי השוטר כי הבחין בנעשה ברכב, מה גם שכפי שהעיד השוטר הוא פנה לטפל באירוע מיוזמתו לאחר שהבחין בנעשה, דבר המחזק את העובדה כי ראה את התרחשות הדברים.

11. עדותו של הנאשם היתה מרחיקה ומיתממת זאת על אף שאישר כי ירד מהרכב עצבני לראות מי עקף אותו בצורה מסוכנת וכי "צעק עם תנועות ידיים" (ר' עמ' 24 ש' 31). הנאשם למעשה מאשר כי הניף את ידיו לכל עבר שעה שהיה עצבני על כך שעקפו אותו בכביש ואין לי ספק כי כאשר הבין כי המתלונן הוא זה שעקף אותו חמתו בערה בו אף יותר.

12. העובדה כי הנאשם מסר במשטרה גרסה מרחיקה לפיה המתלונן ישב עם חלון סגור, כך שכלל לא יכול היה לפגוע בו (ר' ת/1 ש' 9), גרסה עליה לא חזר בבית המשפט ואשר נשללה בעדות המתלונן אשר סיפר כי הנאשם הכה בו כאשר הוא פתח את החלון על מנת להזעיק עזרה (ר' עמ' 13 ש' 17). יש בה כדי לחזק את גרסת המתלונן.

13. לא נעלמה מעיני טענת הנאשם, אשר הועלתה עוד בתחנת המשטרה, לפיה המתלונן התקשר אל בנו השוטר ונתן לו לשוחח עם השוטר, ורק לאחר מכן יחסו של השוטר לאירוע השתנה. עדי התביעה שללו גרסה זו. המתלונן בחקירתו הנגדית נשאל על כך ומסר שלא שוחח עם בנו אלא עם אשתו:

"ש. הוצאת טלפון ונתת לשר (צ"ל השוטר ח.מ.ל) לדבר

עם מישהו?

ת. לא. אני התקשרתי לאשתי ואמרתי שאבנר במחסום

ותקף אותי. יש שם מצלמות במחסום ואפשר לראות

בדיוק מה שקרה. כל פרט ופרט. (ר' עמ' 18 ש' 26-28).

השוטר לא זכר כי המתלונן מסר לו את הטלפון על מנת שישוחח עם בנו ולא זכר כי המתלונן אמר לו שבנו שוטר (ר' עמ' 24 ש' 14-17). זאת ועוד, כפי שהעיד השוטר הוא ניגש

למקום לאחר שראה את הנאשם סוטר למתלונן מבלי שידע כלל במי מדובר. השוטר מסר כי אין לו היכרות עם הנאשם או עם המתלונן והוא אף אינו מכיר את בנו השוטר של המתלונן. לפיכך אני סבורה כי גם אם לאחר האירוע הגיע בנו של המתלונן למקום והזדהה כשוטר, אין בכך כדי לפגום בעדותו של השוטר על הדברים שראה ועליהם העיד בבית המשפט.

14. אף לא נעלמה מעיני העובדה כי המתלונן ניסה להעצים את האירוע ולשוות לו ממד חמור יותר מזה המתואר בכתב האישום, כך לדוגמא תיאורו את מכות האגרוף שהכה בו הנאשם (ר' עמ' 13 ש' 15-16) ועדותו לפיה האירוע התרחש בסמוך ממש למחסום (ר' עמ' 17 ש' 19-20) אולם על אף זאת, מצאתי כי גרסת המתלונן בצירוף עדותו האובייקטיבית של השוטר אמינה יותר מגרסת הנאשם.

15. יחד עם זאת אני סבורה כי המתלונן הגזים בתיאוריו וכי הנאשם לא הכה בו באגרופים מכוונים לפניו. הן מהתיאור שמסר השוטר והן מעדותו של הנאשם ניתן להבין כי הנאשם השתולל, הניף ידיו לכל עבר וכך פגע בפניו של המתלונן וסטר לו. לפיכך אני קובעת כי בלהט הרגע הכה הנאשם את המתלונן, בכך שפגע בפניו של המתלונן עת נופף בידיו לעברו, כאשר המתלונן ישב ברכבו.

16. לאור כל האמור החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה סתם המיוחסת לו בכתב האישום.